

til § 15, og som gaar ud paa, at Formanden ligesaavel skal kunne stille mindre som større Affnit under Forhandling — herimod indvendte han, at en saadan Bemyndigelse for Formanden var overflødig. Jeg troer, at det bedste Svar herpaa allerede er givet og er givet af den, som har Myndighed til at give det, nemlig af vor ærede Formand selv, idet han udtrykkeligt har erklæret, at denne Bemyndigelse ingenlunde var overflødig, men at det var nødvendigt, dersom Meningen virkelig var, at han skulde have en saadan Bemyndigelse, at han skulde kunne udøve en saadan Myndighed, under saadanne Billaar og paa saadan Maade, at han med samme Ret kan dele saadanne Affnit som sammenlægge dem.

Thinget vil erindre, at den ærede Formand vel med en befæden Vending yttrede, at det kunde være behageligt at være fri for en saadan Bemyndigelse, saaledes som det overhovedet kan være behageligt at være fri for enhver Myndighed, som kan medføre et Ansvar; men han udtalte sig i Gjærningen og virkelig for Forslaget, idet han navnlig yttrede det Modsatte af, hvad den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de District (Grundtvig) havde ytret.

Hvad dernæst det Forslag angaaer, som er stillet til § 16, da vil ligeledes det ærede Thing erindre, at de Bemærkninger, som idag ere fremkomne fra den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de District (Grundtvig), i det Besættelige ere besvarede. Den ærede Rigsdagsmand meente vel, at Ministrene bedst maatte vide, hvor Stoen trykkede. Det er ganske sandt, hvis der var Tale om de Skoe, de ærede Ministre havde paa; men her er Tale om en Sko, som trykker Thinget, og jeg anvender derfor netop dette Ordspog — og Ordspog ere altid elastiske — til Fordeel for Forslaget; thi det er aabenbart, at Stoen trykker Thinget ligesaa meget, om ikke mere end Ministrene. Jeg har aldrig indrømmet, som den ærede Rigsdagsmand sagde, at jeg havde tilstaaet, at det var bedre, at ingen Ændringsforslag fremkom ved 3die Behandling. Som det vil sees af de tidligere Forhandlinger, var det, jeg sagde, noget ganske Andet. Jeg sagde nemlig, at, naar et Spørgsmaal ved 2den

Behandling havde faaet sin fulde, sin aldeles paaktdelige Forhandling; og det derpaa ved Affstemningen var kommet til en utvetydig Afgjørelse, var det ikke uden særdeles Grunde ønskeligt, at det samme Spørgsmaal i samme Form paany blev reist ved 3die Behandling. Og idag tilføjer jeg, at det ret vel vil kunne hælde sig, at Majoriteten sædvanligt altid vil troe, at disse Grunde mod at lade det stillede Spørgsmaal komme frem, paany ere tilstede; og Minoriteten vil sædvanligt troe, at disse Grunde ingenlunde ere tilstede, saaledes at hiin Bemærkning af mig er mere en almindelig Betragtning, end den har stor praktisk Vægt. Men derimod er det noget ganske Andet, at, naar en Beslutning er tagen ved 2den Behandling, som forandrer Lovens Æconomie, som forandrer Lovens hele Indretning, som gjør det ønskeligt, at Et og Andet, som ikke længere stemmer overeens med de andre Ser, bliver forandret, saa er det i højeste Grad magtpaaliggende, at en saadan Forandring kan ske ved 3die Behandling. Nu er Spørgsmaalet nemlig, hvorledes skulde disse Ændringsforslag komme frem. Der, hvor et Udvalg er nedsat, der er Udvalget naturligvis kaldet til at gjøre disse Forslag. Dersom imidlertid Forslaget er sat igjennem mod Udvalgets Billie, er det ikke altid sagt, at Udvalget er den, der er bedst stillet til at foreslaae de fornødne Forandringer. Jeg veed vel, at man skal rette sig i saa Henseende efter Majoritetens Billie, vise Resignation og Selvsopoffrelse; men det er dog ikke altid sagt, at Udvalgets Medlemmer i saa Henseende ganske gribe den Tanke, som nærmest har ligget i Forslaget, som er gaaet igjennem. Det kan altsaa vel være ønskeligt, at ogsaa Andre i saa Henseende, selv, hvor der er et Udvalg, paasee det Fornødne. Men isærdeleshed gjælder det der, hvor intet Udvalg har været nedsat. Det synes mig derfor at være ganske i sin Orden, at den Minister, som har indbragt et Lovforslag, der ved 2den Behandling er blevet forandret i en eller anden Retning, er den nærmeste, at han har det naturlige Kald til at paasee, at Loven ved 3die Behandling kan antage en saadan Skikkelse, saa at den heelt igjennem viser sig som et sammenhængende Arbejde, som er Regjeringen